

telen dolog ezt a kérdést viszonyossági probléma gyanánt kezelni és azt kutatni, hogy mennyiben vagyunk a kényszeregyesség elismerésére viszonyossági viszonyban azzal az állammal, amelynek hatósága előtt a kényszeregyesség megkötött. Felvetődhetik a viszonyosság kérdése helyesen abban a vonatkozásban, hogy pl. a magyar rendelet értelmében a táblás kimutatás végrehajtás jogcímével szolgálhat-e külföldi országokban. Az adott esetben azonban a tulajdonképeni kérdés az, hogy a hitelezők érvényesíteni kívánt követelése eredeti összegszerű nagyságában tovább él-e és csupán a követelés érvényesíthetőségének állít akadályt a megkötött kényszeregyesség, vagy pedig a kényszeregyességi eljárás során hozott egyesség pro parte a hitelezők követelését megszünteti. Nyilván csakis ezen utóbbi álláspont lehet helyes (fenntartván természetesen az egyesség be nem tartása esetére, a követelés egészére a feléledés lehetőségét) és ezen nézőpont mellett a megkötött egyesség pro parte épen olyan kötelemszüntető tény, mint a fizetés, vagy ami hozzá gondolatilag közelebb áll, az elengedés. Ha tehát a hitelező az eredeti összegre vezet végrehajtást, úgy a kényszeregyesség alapján végrehajtás korlátozásnak van helye, illetve, ha a követelés csak peresítettik, ez alapon a követelés részleges elutasítása kérelmezhető. A kényszeregyesség nemzetközi viszonyosságának a kérdés illetően való elbírálásánál fontosság nem jut. B. S.

Csődönkívüli-csőd címen a múlt számunkban megjelent szemle tényállása anyyiban szorul helyesbítésre, hogy az ott említett kényszeregyességi ügyben a budapesti kir. ítélőtábla feloldó végzést hozott és többé az ügy oda nem került, tehát nem hagyta jóvá a törvényszék végzését.